

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပို့လှူလျှန်းစေ

အသက်ကိုပေးပို့တယ်

ဝ န် ၊ ချီ သိ န် ၊ ဝ ချ ဩ ည်

အခန်း(၁)

-မေမေရေ အန်တီလေးလာတယ်—

တိုးရစ်(၈)ဂိုက်ခေါ် ကမ္ဘာလှည့် ဧည့်လမ်းညွှန်မလေး ယွန်းသစ္စာက
ချောင်းသာတွင် ရှိသော အစ်မရဲ့ အိမ်ကို ဝင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပဲ တူဖြ
စ်သော သော်ဇင်ရဲ့ ဝမ်းပန်းတသာ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

-ဟုတ်လား...ညီမလေးလာတယ် ဟုတ်လား—

အိမ်အတွင်းခန်းက အစ်မဖြစ်သူ သီရိက ဝမ်းပန်းတသာနှင့် ထွက်
လာသည်။ ။

-ညီမလေးရယ် လာမယ်ဆို အကြောင်းကြားလိုက်ရောပေါ့—

-မမသီရိနဲ့ သော်ဇင် အံ့ဩဝမ်းသာသွားအောင် တမင်ဖုန်းမဆက်
တာ—

-အလုပ်နဲ့ အားတာမဟုတ်ပါဘူးနော်—

- မဟုတ်ဘူး မမသီရိရဲ့ ဒီလိုမိုးတွင်းမှာ ဧည့်သည် ပါးလို့ ခွင့်ယူလို
က်တာ၊ ပြီးတော့ မမသီရိတို့ နဲ့ မတွေ့တာလဲ ကြာပြီမဟုတ်လား—

-ဟုတ်ပါရဲ့ ကွယ်၊ ဧည့်သည် တွေနဲ့ ချည်း လာနေတော့ အေးအေး
ဆေးဆေးကို စကားပြောခွင့် မရဘူး—

-ဟုတ်တယ် မမသီရိရဲ့ —

-အန်တီလေး ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာ လဲ—

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် ခြေထောက်တစ်ဖက် အတုတပ်ထားရသော တူချောချောလေးကိုကြည့်ပြီး ယွန်းသစ္စာက ဖြေလိုက်သည်။ ။

-ခွင့်က တစ်လယူထားတယ်—

-ဒါဆို ဒီမှာ တစ်လလောက် နေမှာ ပေါ့နော်—

သူ့ထက် ငါးနှစ်ငယ်သော တူကိုကြည့်ပြီး ယွန်းသစ္စာက ဖြေလိုက်သည်။ ။

-နေဖြစ်ဖို့ တော့ များ ပါတယ်—

-နေပါ အန်တီလေးရယ်၊ ဒီမှာ မေမေနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းတယ်—

-မင်းရဲ့ အလုပ်ရော အဆင်ပြေရဲ့ လား—

-ဘကြီးမြရဲ့ စက်လှေနဲ့ တစ်ခါတလေလိုက်ပြီး ငါးဖမ်းတယ်—

-ဘကြီးမြဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မမသိရီ—

-ညီမလေး ငယ်ငယ်ကပဲ မြင်ဖူးတာ၊ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်—

-ယွန်း ငယ်ငယ်က သိခဲ့တယ် ဟုတ်လား...—

-အင်း...—

-ဟုတ်တယ်၊ ဦးမြကြီးလေ၊ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်—

-သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတော့ အခု မရှိတော့တာလား—

-ဟုတ်တယ်၊ ပင်လယ်ထဲ မုန်တိုင်းကျတဲ့ နေ့က ဆုံးသွားတာ—

-ဟုတ်လား...ဘယ်တုန်းကလဲဟင်—

-ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီကွယ်—

-ဪ...ကြာပြီကိုး—

-ဟုတ်တယ် ညီမလေး—

-အဲဒီဘကြီးမြက ခုထိ တံငါသည် လုပ်တုန်းပဲလား—

-အင်း...လုပ်တုန်းပဲ—

-မောင်လေးက ဘွဲ့ရတော့မှာ နော်—

-အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရပြီးရင် ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ရှာရမယ် အန်တီလေး—

-ဟုတ်တယ်၊ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်မယ့် အလုပ်မျိုးကို ရှာရမယ်

—

-အန်တီလေး၊ မေမေနဲ့ နေခဲ့ဦးနော်၊ ကျွန်တော် ဘကြီးမြဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အပြန် အန်တီလေးအတွက် ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ ယူခဲ့မယ်—

-သော်သော်ရေ မင်း အလုပ်အကိုင် တစ်ခုရအောင် အန်တီလေး ကူညီပေးမယ် သိလား—

-မမသီရိတို့ သားအမိ ညီမလေးကို အားကိုးပါတယ်ကွယ်—

-အန်တီလေး ကျွန်တော်သွားပြီနော်—

-ကောင်းပြီ—

သော်ဇင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ဘယ်ခြေတုနှင့် ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် လျှောက်သွားသည် ။ ယွန်းသစ္စာက သူစုဆောင်းထားသော ငွေနှင့် သီရိတို့ သားအမိကို စီးပွားတစ်ခုခု လုပ်ပေးရန် စိတ်ကူးသည် ။

-ညီမလေး ကမ်းခြေကို ညနေမှ သွားနော်၊ အခု နေပူနေသေးတယ်

—

-ဟုတ်တယ် မမသီရိ၊ ညနေမှ သွားမယ်၊ မမသီရိတို့ အိမ်က ကမ်းခြေနဲ့ အလှမ်းမဝေးဘူးဆိုပေမဲ့ လမ်းလျှောက်ရတယ်နော်—

-ဟုတ်တယ် ကမ်းခြေနဲ့ နီးရင် ကောင်းမှာ —

-ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ ကလဲ နေရာလပ်မရှိအောင် ဘန်ဂလို၊ ဟို တယ်တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီနော်—

-အရင်က အဲ့ဒီနား ဝယ်ထားလိုက်မိရင် ကောင်းမှာ နော်—

-ဟုတ်တာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ မမသီရိတို့ သားအမိဒီပြန်ရောက် တော့ ချောင်းသာကမ်းခြေက စည်ကားနေပြီလေ—

-အင်း... ကိုမြတ်မင်းသာ မဆုံးရင် မမသီရိလဲ ချောင်းသာကို ပြန် ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး နော်—

-ကိုမြတ်မင်းလဲဆုံး၊ သားလေးလဲ ဒုက္ခိတဖြစ်ရတာရင်ထဲမှာ တွေး လိုက်တိုင်း နာကျင်နေတာပဲ—

-အင်း...ဖြစ်ပြီးတာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မမသီရိရယ် စိတ်ချမ်းသာ အောင် ကြိုးစားနေရမှာ ပေါ့—

စကားအေးအေးဆေးဆေး မပြောဖြစ်သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ညီ အစ်မနှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံကျနေကြသည် ။

နံနက်စာ အတူစားသောက်ပြီး ညနေစောင်း ကမ်းခြေသို့လမ်းလျှောက်ရန် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ မိုးတွင်းအခါ ကမ်းခြေမှ အပန်းဖြေသူတွေ အလွန်နည်းပါးနေသည် ။

-လူသူသိပ်မရှိတော့ ကမ်းခြေမှာ လမ်းလျှောက်ရတာပိုပြီး လွတ်လပ်တယ်နော်—

-အင်း...ဟုတ်တာပေါ့—

စိတ်လွတ်လက်လွတ် လျှောက်နေသော နုပျိုလှပသည့် ယွန်းသစ္စာကို သီရိက ကျေနပ်အားရစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

-ညီမလေးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား—

-မရှိပါဘူး မမသီရိရယ်—

-စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သူရော ရှိပြီလား—

-ဟိုတစ်လောတုန်းကတော့ ရှိတယ်၊ ခု မရှိတော့ဘူး—

-ဘာဖြစ်လို့လဲ—

-သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး ဖြစ်နေတယ်

—

-တကယ်ကြိုက်တာ မတွေ့သေးလို့ ပါ—

-ဟုတ်မှာ ပေါ့ မမသီရိရယ်—

စကားတပြောပြောနှင့် ကမ်းစပ်သဲပြင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သော်ဇင်နှင့် ဦးမြကြီးတို့ လျှောက်လာသည် ကို သီရိက တွေ့လိုက်သည်။ ။

-ဟယ် ဟိုမှာ သားနဲ့ ဘကြီးမြတို့ ပြန် လာပြီ—

ဘကြီးမြဆိုသော ဦးမြကြီးက သူတို့ ရှေ့သို့ရောက်လာသော ယွန်းသစ္စာကိုမြင်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ။

-ဘကြီးမြ ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ အန်တီလေး ယွန်းသစ္စာ—

ဦးမြကြီးက ယွန်းသစ္စာကို မှ င်တက်မိစွာ ငေးကြည့်ရင်း
သူ့မျက်ဝန်းထဲဝယ် လွမ်းဆွေးကြေကွဲရိပ်တွေကို ဘယ်သူမှ
မမြင်လိုက်ကြပါ။

-တူလေးကို အလုပ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘကြီးမြရ
ယ်—

-ဪ...အင်း...အင်း ရပါတယ်—

-အန်တီလေး-အတွက် ဒီမှာ ပုစွန်တုပ်တွေ ပါလာတယ်—

-ကောင်းလိုက်တာ ညစာအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့—

-ကျွန်တော် ပြန်နှင့်တော့မယ်—

-အန်တီလေးတို့ လမ်းလျှောက်ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့မယ်—

-အေးအေးဆေးဆေးလျှောက်နော်၊ ကျွန်တော် ပုစွန်တုပ်တွေကို ပြု
တ်ကြော်လုပ်ထားလိုက်မယ်—

-သား လုပ်နိုင်ရင် လုပ်ထားလိုက်နော်—

-ဟုတ်ကဲ့ မေမေ—

ဦးမြကြီးနှင့် သော်ဇင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည် ။ ဂူငူငေါ
င်ငေါင်နှင့် ဦးမြကြီးက လျှောက်လာခဲ့သည် ။

-ဘကြီးမြ တိတ်လှချည်လား၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ—

-ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ—

ဦးမြကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာ နာကျင်တမ်းတမှုတွေကို သော်ဇင်

တစ်ယောက် မသိလိုက်ပါ။

အခန်း(၂)

ဦးမြကြီး ရင်ထဲမှာ မကောင်းသေးသော ဝေဒနာတွေကို ပြန်ခံစားလိုက်ရသည်။ လွမ်းဆွတ်တမ်းတစိတ်ဖြင့် မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေပင် ဝေ့သီလာပါတော့သည်။

-တောက်...ဒင်းကို တစ်သက်မကျေဘူး—

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နာနာကြည်းကြည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

-ငါမသေခင် ဒင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီး ဒုက္ခပေးလိုက်ဦးမယ်—

ရင်ထဲက ခံစားချက် ပြင်းထန်၍ ညပင်ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ပါ။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဦးမြကြီးက သော်ဇင်နှင့်အတူ သူ့ရဲ့ စက်တပ်လေ့လေးနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်ခဲ့သည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် နေ့စဉ်ငါးဖမ်းထွက်နေသော် သော်ဇင်ကို ယွန်းသစ္စာက စိတ်မချဘဲ ရှိနေသည်။ သော်ဇင်ကို သက်သောင့်သက်သာနှင့် အန္တရာယ်ကင်းသောအလုပ်တစ်ခုကို ရှာပေးချင်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ငန်းမျိုး လုပ်ပေးရမည်လဲဟု ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် တွေးတောနေသည်။

နေ့ ၁၀ ကံတစ်စုံနဲ့ မှ ၁ ဦးမြကြီးက သော်ဇင်နှင့်အတူ ငွေဆောင်သို့သွားကြသည်။ သူ လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားသော သူတစ်

ယောက်ကိုတွေ့ပြီး အလွန်အံ့ဩပြီး ထိုသူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် ရှောင်ရှားလိုက်သည်။ ထိုနေ့ညက သီရိတို့ အိမ်ကို ဦးမြကြီးက အလည်ရောက်လာသည်။

-ဘကြီးမြ လာ၊ ထမင်းရော စားပြီးပြီလား—

-စားပြီးပါပြီ မသီရိရယ်၊ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ စကားပြောရအောင် ထွက်လာတာ—

-ဒါဆို အကြမ်းရေနဲ့ အချို့ မြည်းဦး—

-ဘကြီးမြက အသက်ရ လာပြီဆိုတော့ ပင်လယ်ထဲထွက်ရတဲ့ အလုပ်က ပင်ပန်းမှာ ပေါ့နော်—

-ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်တတ်တာကိုး—

-တခြားလုပ်ငန်းပြောင်းလုပ်ရင် ကောင်းမှာ ပဲနော်—

-ဒီမှာ တခြားစီးပွားရေးက ဟိုတယ်လုပ်ငန်းပဲရှိတာ၊ အဲ့ဒီမှာ လဲ အလုပ်သမားက သူ့လူနဲ့ သူပြည့်နေတာပဲ—

-ဒီမှာ ဟိုတယ်တစ်ခုလောက် လုပ်ထားနိုင်ရင် ကောင်းမှာ နော်—

ဦးမြကြီးရဲ့ ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခု လက်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

-ဟိုကမ်းခြေအစွန်ဘက်မှာ အဆောက်အအုံဟောင်းကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ သူ့ကိုဖျက်ပြီး ဟိုတယ်ဆောက်လိုက်ရင် ဟန်ကျမှာ ပဲ—

-အဲ့ဒီ အဆောက်အအုံက ဘယ်မှာ လဲ—

-ယွန်းသစ္စာ စိတ်ဝင်စားရင် ဘကြီးမြလိုက်ပြမယ်—

-ဟုတ်တယ် အန်တီလေး၊ နွေအခါကျရင် အပန်းဖြေတဲ့ ဧည့်သည်တွေများ လို့ ဘန်ဂလိုတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ မလောက်လို့ ရပ်ကွက်ထဲက

အိမ်တွေမှာ တောင် နေကြရတယ်၊ ဘကြီးမြပြောတဲ့ အိမ်ကြီးကို ဟိုတယ်လုပ်လိုက်လို့ ကတော့ ထောပြီပဲ—

—ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခု ဆောက်ဖို့ က စရိတ်မနည်းဘူး

—အင်း...ဟုတ်ပါတယ်၊တစ်ဦးတစ်ယောက်က လုပ်နိုင်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ—

—သွားကြည့်ကြရအောင်လား ဘကြီးမြ—

—ဒီနေ့ည ကောင်းကင်က လင်းနေတာပဲ မိုးရွာမယ် မထင်ဘူး၊ သွားကြည့်လို့ ရပါတယ်—

—ဒါဆို သွားကြည့်ရအောင်လား—

အိမ်ကနေ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ ယွန်းသစ္စာက ထိုအိမ်ကြီးကိုတွေ့ပြီး တအံ့တဩနှင့် မေးသည် ။

—ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မနေကြဘူးလားဟင်—

—မနေဘူး—

—အိမ်က တော်တော်ပျက်စီးနေပြီနော်—

—နှစ်အတော်ကြာ ပစ်ထားတာကိုး—

—ပိုင်ရှင်ကလဲနော် စီးပွားရှာလို့ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စကို ဘာလို့ ဂရုမစိုက်တာလဲ မသိဘူး—

—သူက သိပ်ကို ချမ်းသာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ဂရုမစိုက်တာနေမှာ ပေါ့—

—အဲ့ဒီ ပိုင်ရှင်ကို ဘကြီးမြသိလား—

-သိတယ်—

-ဘယ်သူလဲဟင်—

-လမင်းတဲ့ ၊ အခု တော့ မင်းခန့်ဘုန်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သိပ်ကိုချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်ကြီးပေါ့—

-ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်—

-ရန်ကုန်မှာ နေတယ်၊ အခု ငွေဆောင်မှာ ရောက်နေတယ်—

-ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူ့ကိုသွားတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ချင်တယ်—

-ဒီလူက ဘယ်သူနဲ့ မှ အတွေ့မခံဘူးလို့ ကြားတယ်၊ သူ့ကိုတွေ့ဖို့ ကမလွယ်ဘူး—

-ဒါဆို တော်တော်ကိန်းခန်းကြီးတဲ့ လူပေါ့—

-ဟုတ်တယ်—

ထိုစကားက စွန့်စားလိုသောစိတ် အရင်းခံရှိသော ယွန်းသစ္စာစိတ်ကို စိန်ခေါ်လိုက်သလို ဖြစ်နေသည် ။

-ယွန်း သူနဲ့ သွားတွေ့ချင်တယ်—

-အန်တီလေးကလဲ မလွယ်ပါဘူးဆိုမှ —

-ကြိုးစားကြည့်ချင်တာပေါ့ သော်သော်ရယ်—

ယွန်းသစ္စာကိုကြည့်ပြီး ဦးမြကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာသည် ။

-ယွန်းသစ္စာ သူ့ကို တကယ်သွားတွေ့ချင်လား—

-ဟုတ်ကဲ့-

-ဒီနေ့ည ဟိုတယ်မှာ သူလုပ်တဲ့ ပါတီရှိတယ်၊ အဲဒီဟိုတယ်မှာ သူ့ရဲ့ ရန်ကုန်မိတ်ဆွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်၊ အဲလိုအချိန်မှာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး သွားတွေ့ရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်-

-ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက် ငွေဆောင်ကို ယွန်းသွားမယ်၊ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းပြီး သူနဲ့ တွေ့ရအောင် ယွန်း ကြိုးစားကြည့်မယ်-

-သူက ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်နေဦးမယ် ညီမလေးရယ်-

-သူက စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်၊ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ယွန်းကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းတော့ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ပါဘူး မမသီရိရယ်

-

မင်းခန့်ဘုန်းဆိုသော အမည်ကို ကြားလိုက်သည် နှင့် သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်ကို ယွန်းသစ္စာ သိလိုက်ပါပြီ။ မြန်မာတိုင်း မဂ္ဂဇင်းတွင် သူ့ ရဲ့ ပုံကိုမြင်ပြီး ခုံထည်လှပသော သူ့အမည်ကို စိတ်ဝင်တစားရှိသည် နှင့် သူ့အကြောင်းကို ဖတ်ဖူးခဲ့သည် ။

အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိပြီး ချောမောသားနားသော သူ့ ရုပ်ရည်ကိုလည်း မှတ်မိနေသည် ။

-မနက်ဖြန် ယွန်း ငွေဆောင်ကိုသွားမယ်-

-မမသီရိလဲ လိုက်ခဲ့မယ်လေ-

-မမသီရိက အားတာမှ မဟုတ်ဘဲ မလိုက်ပါနဲ့ ၊ ယွန်းတစ်ယောက် တည်းသွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်-

-မမ စိတ်မချဘူးကွယ်-

-မမသီရိရယ် သူက ယွန်းကို ကိုက်မစားနိုင်ပါဘူး-

ယွန်းသစ္စာက နောက်ပြောင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ လုပ်ချင်တာကို မဖြစ်မနေ ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်သော ယွန်းသစ္စာရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိနေသော သီရိက ထပ်မပြောတော့ပါ။ တားလို့ မရမှန်းလည်း သိနေသည်။ ။

ယွန်းသစ္စာရဲ့ အကြံအစည်အောင်မြင်မည်ဆိုလျှင် သူတို့ သားအမိရဲ့ ဘဝရပ်တည်မှု ရသွားမည်မို့ အားလည်း ကိုးမိသည်။ ။

ဦးမြကြီးက စကားပြောဆိုပြီး မိုးချုပ်မှ ပြန်သွားသည်။ ။ ယွန်းသစ္စာ မနက် ငွေဆောင်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲ နေမှာ မို့ အဝတ်အစားကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။

ဦးမြကြီးထံမှ သိချင်သည် များကို အကုန်မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သည် မို့ မင်းခန့်ဘုန်းတည်းသော ဟိုတယ်ကိုသိရပြီး သူနှင့်အဝေးဆုံးမှာ ရှိသော ဘန်ဂလိုမှာ နေလိုက်သည်။ ။

ထိုနေ့ည မင်းခန့်ဘုန်းက သူ့ရဲ့ ဧည့်သည် တွေကို သီးသန့်ပါတီပွဲလုပ်ပေးမည်ဆိုတာကို သိသည်။ ။ ထိုအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မင်းခန့်ဘုန်းနှင့်တွေ့ရန် စိတ်ကူးသည်။ ။

နံနက်ပိုင်းမှာ မိုးရွာပြီး ညနေပိုင်းမှာ နေရောင်ထွက်ပြီး ကောင်းကင်က ကြည်လင်နေသည်။ ။ မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ ပါတီပွဲက ဟိုတယ်တွင်းမှာ ပဲမိုးမိုးရွာလျှင်လည်း ပူစရာမလိုဘူးဟု ယွန်းသစ္စာက တွေးသည်။ ။

ညနေစောင်းမှာ ရေချိုးပြီး အလှအပဆုံးပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ပန်းနုရောင် ဝတ်စုံကို ရွေး၍ ဝတ်လိုက်သည်။ အလွန်ပျော့အိသော ပိတ်စမို့ ယွန်းသစ္စာရဲ့ သေးသွယ်ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်က အရှိအတိုင်းပေါ်လွင်နေသည်။ ။

ဒေါက်မြင့်အဖြူရောင် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကိုစီးပြီး သေးငယ်လှပသော ပိုက်ဆံအိတ်ဖြူလေးကို ကိုင်လိုက်သည်။ ။

အင်္ကျီက အနည်းငယ် လည်ဟိုက်အင်္ကျီမို့ ကြော့ရှင်းလှပသော လည်တိုင်လေးက ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

သူ့ရဲ့ ဘန်ဂလိုကထွက်ပြီး အလင်းရောင်ရှိနေသေးသော ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းသတ်၊ သဲပြင်ကျစ်ကျစ်ပေါ်မှာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာ၊ နွဲ့နှောင်းသော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ယွန်းသစ္စာရဲ့ ရွှေလျားပုံက အလွန်ကို လှပတင့်တယ်နေသည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာနေသော သူ့ပုံရိပ်ကို ဟိုတယ်ရှေ့အုန်းပင်အောက်မှာ ရပ်ပြီး စီးကရက်ဖွာနေသော လူတစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတည်းက လှမ်းမြင်နေသည်။ ။

အဖြူရောင်ဘက်ကို များ နေသော ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံက အလင်းရောင်အားနည်းသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထင်းနေသည်။ ။ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ လျှောက်လာသော သူ့ပုံရိပ်ကို အပင်ရိပ်တွင် ရပ်ပြီး ငေးနေသော မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ အမြင်အာရုံထဲကို တိုးဝင်လာသည်။ ။

မင်းခန့်ဘုန်းက ထိုလှုပ်ရှားမှုကနေ အကြည့်ကို မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ ဟိုတယ်တွင်းသို့ အာရုံစုက်ပြီး လျှောက်လာသော ယွန်းသစ္စာက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော မင်းခန့်ဘုန်းကို မမြင်ပါ။ ။

ယွန်းသစ္စာက သူ့ပါတီပွဲလုပ်နေသော ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်သွား
နေသဖြင့် မင်းခန့်ဘုန်းက အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

လှပကြော့ရှင်းသော လည်တိုင်မှာ ဘာလက်ဝတ်လက်စားမျှ မဆင်
ထားသော်လည်း အလွန်ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ။ လှပသော ကိုယ်လုံးနှ
င့် ရှင်းထင်းစွာ ချောမွေ့နေသော မျက်လုံးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ရသ
ည်။ ။ အနီးကပ် မြင်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ ။

သူက မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ ဧည့်သည် တွေကြား ရောက်သွား၍ မင်းခန့်ဘု
န်းက အံ့ဩသွားသည်။ ။

-သူ့ကို ငါမသိဘူး၊ ဘယ်လိုကြောင့် သူက ငါ့ရဲ့ ပါတီပွဲကို လာရတာ
လဲ—

-တစ်ခုခု ထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပဲ—

မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ စူးစမ်းသိလိုစိတ်တွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ ။
မင်းခန့်ဘုန်းက ဟိုတယ်ထဲကို လိုက်ဝင်လာသည်။ ။ အလွန်စိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းသော ယွန်းသစ္စာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ။

ယွန်းသစ္စာက မင်းခန့်ဘုန်းကို ရှာဖွေနေရာမှ မျက်စိရှေ့မှာ ဘွားခနဲ
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ။

-မင်း ဘယ်သူလဲ...ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ—

မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သေချာပြီမို့ ယွန်းသစ္စာက ရဲရဲဝံ့
ဝံ့ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

-ကျွန်မ ဦးမင်းခန့်ဘုန်းကို လာတွေ့တာပါ—

-မင်းကို တို့ မသိဘူး၊ မင်းဘယ်သူလဲ—

-ကျွန်မ ယွန်းသစ္စာပါ-

-အဲဒီနာမည် မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ မရှိဘူး-

ယွန်းသစ္စာရဲ့ လှပကြော့ရှင်းသောဟန်ကို စူးရှသောအကြည့်နှင့်
မင်းခန့်ဘုန်းက ကြည့်နေသည်။ ။ ထိုအကြည့်ကြောင့်
ယွန်းသစ္စာရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားပြီး မောင်းတင်လာသော သတ္တိတွေ လျော့
နည်းသွားမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ။

-ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မကို ဦးမင်းခန့်ဘုန်း မသိပါဘူး-

မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ ခန့်ညားထည်ဝါသော ဟန်ကိုကြည့်ပြီး ဓာတ်ပုံထဲမှာ
ထက် ပို၍ နုပျိုချောခန့်နေသည် ကို ယွန်းသစ္စာက တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

-ကျွန်မ ဦးမင်းခန့်ဘုန်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ပါ

-

-ဪ ... ဟုတ်လား-

ရွှန်းလဲ့သော အကြည့်စူးစူးနှင့် မင်းခန့်ဘုန်းက ပြောသည်။ ။

-ဦးမင်းခန့်ဘုန်းကို တွေ့ဖို့ မလွယ်လို့ ကျွန်မ ခုလိုအချိန်မှာ အခွင့်
ကောင်းယူပြီး လာခဲ့တာပါ-

-ဟုတ်လား ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင် လို
က်ခဲ့လေ-

မင်းခန့်ဘုန်းက ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့်ပြောပြီး ရှေ့ကဦးဆောင်သွားသည်။ ။
ယွန်းသစ္စာလည်း များ ပြားလှသော ဧည့်သည် တွေ သူ့ကို ဂရုမပြုမီမှာ
မင်းခန့်ဘုန်းခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ။

မင်းခန့်ဘုန်းက တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေး၍ အထဲဝင်လိုက်သည်။ ။ မ

င်းခန့်ဘုန်းတည်းသော အခန်းဖြစ်နေပါသည်။ ။ သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်နေသည် ဆိုသော အသိကြောင့် ယွန်းသစ္စာရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းတွေ၊ ရှက်စိတ်ကြောင့် ပိုမြန်သွားသည်။ ။

မင်းခန့်ဘုန်းက ယွန်းသစ္စာရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး လှပဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါမှာ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတချို့ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ။

-မင်း ... ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတယ်ဆိုတာကို တို့ သိပါတယ်—

-ဟင် ... ဦးမင်းခန့်ဘုန်းက ကျွန်မမပြောသေးဘဲ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ—

-မိန်းမတွေ ဒီလိုပုံစံနဲ့ တို့ ကိုချဉ်းကပ်တာ ရိုးနေပါပြီ ယွန်းသစ္စာ—

-ရှင်—

ယွန်းသစ္စာရဲ့ ကိုယ်က ရိုန်းခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ ။

-သူတို့ က ရက်ရက်ရောရော ပေးပေမဲ့ တို့ က ယူချင်မှ ယူတာ—

-ဟို ... ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ—

-မင်း ဘယ်လောက်လိုချင်လို့ တို့ ကို ချဉ်းကပ်တာလဲ ပြောပါဦး—

ယွန်းသစ္စာရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ရှက်ဒေါသတွေ ယွန်းသစ္စာရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆူဝေသွားသည်။ ။

-ရှင်စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပါ၊ ရှင်တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမစားမျိုးထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး—

-ဒါဆို ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးထဲမှာ ပါလဲ—

-ဒီမှာ ဦးမင်းခန့်ဘုန်း၊ ရှင် ကျွန်မကို ကောင်းကောင်း ကြီး အထင်

လွဲနေပြီ၊ ရှင်ထင်သလို ကျွန်မက အသွေးအသားရောင်းစားဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး—

ယွန်းသစ္စာက ရှက်သော်လည်း သူ့ရဲ့ သိက္ခာကို အပွန်းအပဲ့မခံနိုင်၍ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ရဲရဲတင်းတင်းပြောလိုက်သည်။ ။ မင်းခန့်ဘုန်းက မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်လိုက်ပြီး လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။ ။

-ဒါဆို ဘာအတွက်ပါလဲ ပြောပါဦး—

-ချောင်းသာက ဘန်ဂလိုကိစ္စအတွက် လာတာပါ—

-ဘာ—

မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ခက်ထန်သွားသည်။ ။ဒေါသရောင်တွေ ဝင်းလက်နေသောအကြည့်နှင့် ယွန်းသစ္စာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

-မင်းကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်တာလဲ—

-ကျွန်မဘာသာ လာတာပါ—

-မင်းက ချောင်းသာကလား—

-ကျွန်မက ရန်ကုန်မှာ နေတာပါ။ ချောင်းသာမှာ အစ်မနဲ့ တူလေးရှိပါတယ်—

-ချောင်းသာက ဘန်ဂလိုကို မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ—

-အစ်မပြောပြလို့ ပါ။ အဲဒီအိမ်ကြီးကို ပိတ်ထားမယ့် အစား ဖျက်ပြီး ဟိုတယ်ပြန်ဆောက်လိုက်ရင် တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို ဝင်ငွေအများကြီးရမှာကို တွေးမိလို့ ပါ—

-အဲဒီဝင်ငွေကို တို့ ဂရုမစိုက်ဘူး—

-ဟုတ်ပါတယ် သိပ်ချမ်းသာနေတဲ့ ဦးမင်းခန့်ဘုန်းအတွက် အဲဒီဝင်ငွေက ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ရှာပြီး ဝင်ငွေမရှိတဲ့ ကျွန်မအစ်မနဲ့ တူလေးအတွက်တော့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်

—

-ဘာလဲ မင်းက အဲဒီနေရာကို ဝယ်မလို့ လား—

-ကျန်မမှာ ဝယ်နိုင်တဲ့ အင်အား မရှိပါဘူး၊ ဦးမင်းခန့်ဘုန်းနဲ့ ဟိုတယ်မှာ ရှယ်ယာပါပြီး လုပ်ချင်တာပါ—

-မင်း သိပ်စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေပြီ ထင်တယ်—

-ဦးမင်းခန့်ဘုန်းအတွက် အဲဒီ ကုန်ကျစရိတ်က မပြောပလောက်ပေမဲ့ သူတစ်ပါးအတွက် အများကြီး အဆင်ပြေသွားနိုင်လို့ ကျွန်မ အကူအညီတောင်းတာပါ—

-မဖြစ်နိုင်ပါဘူး—

-ဦးမင်းခန့်ဘုန်းက ချောင်းသာမြို့မှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ သူဆိုတော့ အဲဒီနေရာမှာ လှပပြီး အောင်မြင်တဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခု မမြင်ချင်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ အခက်အခဲကို မဖြေရှင်းစေချင်ဘူးလား—

-နေစမ်းပါဦး မင်းက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တို့ ကို လာပြောနေတာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူအကြံပေးတာလဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်အကြောင်းကို ဘယ်လိုသိပြီး တို့ ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာပြီး ဆက်သွယ်တာလဲ—

-ဦးမင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ မေးခွန်းတွေကလဲ များ လိုက်တာ၊ ဘယ်ကစဖြေရမှန်း မသိဘူး—

ယွန်းသစ္စာက ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ထိုသို့မေးလိုက်သည် ။

-ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဘယ်သူအကြံပေးတာလဲ—

-အိမ်ကြီးကို ဘကြီးမြပြောလို့ သိတာ၊ ပြီးတော့ သူက အကြံပေးပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ—

-ဪ ... ဘကြီးမြဆိုတဲ့ ဦးမြကြီးက အကြံပေးလိုက်တယ်ပေါ့—

မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဝမ်းနည်း နာကြည်းရိပ်တစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားပြီး မင်းခန့်ဘုန်းက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ။

-ဒါဆို ဦးမြကြီးရဲ့ အကြံကို မင်းက လက်ခံလိုက်တာကိုး၊ ထင်သားပဲ—

-ဦးမင်းခန့်နိုင်နဲ့ ဦးမြကြီး သိလားဟင်—

မင်းခန့်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ အကြည့်က ယွန်းသစ္စာရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ စူးစစ်စွာ ကျရောက်လာသည်။ ။

-သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ တို့ သိတယ် မင်းပြန်ပါတော့—

-စဉ်းစားပါ ဦးမင်းခန့်ဘုန်းရယ်—

-အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် တို့ ကိုတွေ့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ယွန်းသစ္စာ—

ယွန်းသစ္စာရဲ့ ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ပြီး ငိုချင်စိတ်ပင်ပေါက်သွားသည်။ ။

-မင်း သွားပါတော့—

-ဦးမင်းခန့်ဘုန်းရယ် စဉ်းစားပါဦးရှင်—

-မင်းသွားတော့လို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ပြောလို့ မရရင်တော့ တို့ သိပ်
ကို စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်—

ခက်ထန်ပြီး အံတင်းတင်းကြိတ်နေသော သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ယွန်းသစ္စာက
ရှေ့ဆက်မတိုးရဲတော့ပါ။

-လာပါ အိမ်ပြန်တော့—

ယွန်းသစ္စာရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်လို
က်သည်။ ။ မမျှော်လင့်ထားသော မြင်ကွင်းကို ယွန်းသစ္စာက တွေ့လိုက်
သည်။ ။

အခန်းအပြင်ဘက်မှာ မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေအားလုံးရှိနေပြီး
သူတို့ နှစ်ယောက်ထွက်လာသည် ကို ကြည့်နေကြသည်။ ။

-ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေတို့ ၊ နယ်လီပြောတာ ယုံပြီမဟုတ်လား၊
မျက်မြင်သက်သေပဲ—

ရယ်မောနေကြသော မိတ်ဆွေတွေကိုကြည့်ပြီး မင်းခန့်ဘုန်းက နယ်
လီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

-မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ နယ်လီ—

-လူပျိုကြီး ဦးမင်းခန့်ဘုန်း ချစ်သူရနေပြီ အခန်းထဲအထိ ခေါ်သွား
တယ် ဆိုတာလေ—

-ဟာ ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ—

-လက်ပူးလက်ကြပ် မိတာတောင် ငြင်းချင်သေးလား၊ ကိုမင်းခန့်ဘု
န်းရယ်—

-မင်း ထင်ရာလျှောက်ပြောပြီး သတင်းလွှင့်မနေပါနဲ့ နယ်လီ၊ ဒီမိန်း

ကလေးကို ခုမှ ကိုယ်တွေ့ဖူးတာပါ။ ချောင်းသာက လုပ်ငန်းကိစ္စကို သူ
လာပြီး ဆွေးနွေးတာပါ—

—ဟုတ်ရဲ့ လား ကိုမင်းခန့်ဘုန်းရယ်—

နယ်လီက လှောင်ရယ်ရယ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

—မင်း ထင်တာလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ တစ်ဖက်သားမိန်းကလေးထိခိုက်
သွားလိမ့်မယ်—

—မနစ်နာစေချင်ရင် တစ်ခါတည်း ကြေညာ လိုက်လေ ဒါ ကျွန်တော့်
ချစ်သူပါလို့ —

—ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ နယ်လီရယ်—

—ဟို ... အစ်မ ထင်တာမှားနေပြီ၊ ဦးမင်းခန့်ဘုန်းနဲ့ ကျွန်မက အလုပ်
အကြောင်း ဆွေးနွေးတာပါ။ ပြီးတော့ သူနဲ့ ခုမှ တွေ့ဖူးတာပါ။ ကျွန်မရဲ့
ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူး—

ရှက်မျက်နှာလေးနှင့် အသံတုန်တုန် မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် ယွန်းသစ္စာက
ပြောလိုက်သဖြင့် မင်းခန့်ဘုန်းရဲ့ မိတ်ဆွေများ ယုံသွားသည်။ ။

နယ်လီက ထင်ကြေးနှင့် ပြောခဲ့မိသောအဖြစ်က
အပေါင်းအသင်းကြားမှာ ရှက်စရာဖြစ်သွားသည်။ ။

—ငြင်းလို့ ရတုန်းတော့ ငြင်းဦးပေါ့ ကိုမင်းခန့်ဘုန်းရယ်—

နယ်လီက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နဲ့ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ ။

ယွန်းသစ္စာက သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် သူတို့ ကို
ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။ မင်းခန့်ဘုန်း သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ ။

—ယွန်းသစ္စာ—

ယွန်းသစ္စာက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

-နောင်ဆိုရင် ဦးမြကြီးခိုင်းတိုင်း မင်း လျှောက်မလုပ်နဲ့ -

မင်းခန့်ဘုန်းက လေသံမာမာနှင့် ပြောသည်။ ။

-ဦးမြကြီးကို အသက်ကြီးပြီး စိတ်လျော့လိုက်ဦးလို့ ပြောလိုက်ဦး၊ မင်းလည်း သူများ အသုံးချတာ မခံနဲ့ -

-ကျွန်မရဲ့ အကြံကို တကယ်ပဲ ပုတ်ချလိုက်ပြီလား ဟင်-

-ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို အပြီးမှာ လိုက်မယ်၊ မင်းတို့ ကို ဘယ်တော့မှ ထပ်တွေ့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ -

မင်းခန့်ဘုန်းက ပြောပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားသည်။ ။ ယွန်းသစ္စာလည်း မအောင်မြင်ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။ ။
